Ч. 89. Субота 29 цьвітня (12 мая) 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Гостина нїмецкого цїсаря у Відни.

Заповіджена на день 6 червня гостина цїсаря Вільгельма у Відни наробила трохи шуму в сьвітї політичнім і звернула на себе увагу. Монархи не конче люблять їздити в гостину; виїмку під сим взглядом робив хиба попередний шах перский. Але з теперішних монархів в Европі два, анґлїйский і нїмецкий, особливу звертають на себе увагу своїми подорожами так, що можна би їх зовсїм добре порівнати з тими купецкими посередниками, що їздять сьвітами і заключають для купців всїлякі інтереси. Ще добре в памяти гостина анґлїйского короля в Парижи, за котрою слїдувала ще голоснїйша гостина нїмецкого цїсаря в Танґері. Та й в послїдних часах анґлїйский король чогось знов був роз'їздив ся, був в гостинї у грецкого короля, був відтак і в Римі у італїяньского, а не минуло богато часу, як вже потомок Гогенцоллернів на нїмецкім престолї заповів свою гостину у Відни.

В виду таких обставин не дивота, що сьвіт видить в таких подорожах цїли політичні і питає, що они мають значити та до чого стремлять. Але заповіджена подорож нїмецкого цїсаря набрала ще й з иншого взгляду значіня політичного, именно же в Австро-Угорщинї а виразнїйше сказавши, на самій Угорщинї. Треба собі пригадати, що коли давні Кошутівцї добивали ся до тої власти на Угорщинї, до котрої тепер прийшли, то висували навіть рід Гогенцоллернів против роду Габсбурґів; тепер же, коли вже осягнули свою цїль, чомусь нараз угорска праса, стояча близько верховодів давної коалїциї, зачинає чомусь дуже остро виступати против нїмецкого цїсаря. Мадярска ґазета „Egyetertes" видить в нїм навіть ворога і каже: „Ми видимо в нїм ворога. Ми не маємо нинї нїякого інтересу позіставати в союзї з Нїмеччиною. Росия не загрожує нас на Балканї, бо занята аж надто своїм домашним заколотом, щоби виступати аґресивно. За то нїмецка держава єсть нашим конкурентом на Балканї. Она мішає ся в ті відносини з такою рішучостию, як того Росия нїколи не робила. Віденьска праса каже, що гостина нїмецкого цїсаря має бути демонстрациєю против Італїї. Мадярский нарід має найщирійші чувства для італїяньского і возьме собі примір з него. Італїяньский нарід має так само як і мадярский традицийного ворога а тим то Нїмцї. Угорский нарід не спочине доти, доки аж не виступить із накиненого єму ненавистного нїмецко-австрийского союза".

Сего приміру вже досить, щоби показати, як ворожо виступає мадярска праса против Нїмеччини, до чого їй дала нагоду заповіджена гостина нїмецкого цїсаря, а заразом, як дуже ставить ся тота сама праса на сторону Італїяньців. Коли же тепер возьмемо на увагу становище Італїї в справі марокканьскій, зважимо дальше недавну гостину анґлїйского короля в Італїї і пригадаємо ту чутку, що Анґлїя готова помирити ся навіть з Росиєю, щоби станути против Нїмеччини а длятого й старає ся бодай ослабити, коли вже не розбити тридержавний союз, то зміркуємо, що гостина нїмецкого цїсаря у Відни може мати таки дїйсно визначний характер політичний а не єсть лиш чистим актом куртоазиї за оказану австрийскою дипльоматиєю прислугу на конференциї в Альґесірас. Замітне також ще й то, що нїмецка праса, заговоривши про гостину нїмецкого цїсаря у Відни, не згадує якось нїчого про тридержавний союз, але зато кладе як найбільшу вагу на союз з Австро-Угорщиною, уважаючи єго навіть за вельми важний і для цїлої Европи. Ось що пише під сим взглядом берлиньска „Vossische Ztg.":

„Навіть в кругах, що привикли поволи не привязувати великої ваги до гостин монарших, зміркують то, що подорож нїмецкого цїсаря до Відня вийшла з політичної розваги і має політичну цїль. Коли говорено більше як достаточно о відокремленю

6.

Оповіданя тайного аґента.

(З анґлїйского — Артура Моррізона).

(Дальше).

Наконець побачили ми перед собою укриту між деревами чотирогранну вежу якоїсь старої церкви. Вількс зупинив ся тут, розглянув ся горі і долї гостинцем, а відтак пішов дальше. Ми перебігли чим скорше через дорогу і пішли за ним, крию̂чись поза плотом з противного боку. Кількасот метрів перед нами лежало село а Вількс ішов просто до него. Але заким ще дійшов до перших домів, як станув і обернув ся.

— Кладовище! — відозвав ся Ювіт з тиха; — положи ся і пусти єго, нехай перейде.

Вількс приступив до муру від кладовища, але знов не знав, що робити. В сій хвили надбігла громадка дїтий, що бавили ся межи гробами та сьміючись балакали голосно, а Вількс побіг чим скорше в противну сторону.

— Оптам то місце — сказав Ювіт. — Мусимо старати ся осторожно туди дістати ся, скоро він відійде досить далеко... Так, тепер.

Ми всунулись тихцем крізь браму на кладовище, де Ювіт здоймив свої сині очищі. Тимчасом зробила ся вже була майже осьма година вечером і сонце клонило ся до заходу. Вількс прийшов ще раз до брами, але знову відступив ся, бо надходили якісь робітники. Наконець всунув ся.

На кладовищи росла всюди висока трава, а межи деревами настав вже був сумерк. Ми, Ювіт і я, стояли лиш кілька кроків від себе поза нагробниками на вартї. Вількса стать видавала ся від щезаючого на заходї сьвітла велика і темна, коли він закрадав ся у високій траві. Якийсь віз загуркотів на гостинци а Вількс прикучнув і так сидів, доки він аж не переїхав. Відтак оглянув ся обачно довкола і пустив ся простісенько до каменя, поза котрим сидів був Ювіт.

Я видів, як Ювіт тихенько пересунув ся на другий бік каменя; Вількс минув єго і вкляк коло якоїсь великої плити з твердого каменя, що спочивала на високім може на стопу підмурованю з цегли. Вількс всунув руку глубоко під спід і витягнув якийсь камінь та поставив єго на плиту. Сягнув ще раз і вийми̂в якийсь малий, темний предмет. Ювіт випростував ся і з витягненою рукою пустив ся до того чоловіка, котрий вкляк був на землю. Вількс хотів той темний предмет сховати до кишенї, але надумав ся і отворив єго, здоймив був, як менї здавало ся, накривочку, щоби переконати ся, чи там ще щось єсть. Послїдне сьвітло вечірного сумерку впало на якийсь блискучий предмет а Ювітова рука кинулась з гори, мов половик на курятко, на руку того чоловіка і вхопила дорогоцїнний камінь.

Вількс заверещав як не своїм голосом, так якось, як якась женщина, коли нагло чогось дуже перепудить ся. Відтак кинув ся як кіт на Ювіта, але той луснув єго кулаком межи очи з такою силою, що він аж перевернув ся. Я вискочив з поза нагробника і поміг Ювітови звязати хусточкою руки того чоловіка. Відтак взяли ми єго помежи себе і повели мимо єго опору до села.

Коли він нас при яснїйшім сьвітлї пізнав, взяла єго страшна злість, але й борзо опамятав ся та наконець і признав, що то була „чиста робота". Ми мали ще трохи труду, заким відшукали сільского полїцияна. На пана Валентина Кваинтона, котрого не було дома, мусїли ми ще цїлу годину чекати. Вількс тимчасом став говірливий.

— Хотів би я знати, чи на довго мене закопають?[1] — спитав він.

— Годі знати — відповів Ювіт — але що мабуть нас покличуть на сьвідків, то я радив би вам не крутити, щоби собі не пошкодити, лиш сказати правду.

— Менї вже все одно, то не змінить річи. Ви зробили „чисту роботу" і я засипаний. Тими трома двайцятками ви мене приманили. Того ще нїколи не зробив нїякий хапун і длятого я попав ся в сїтку. Але тото при улици Золотій, то мабуть неправда?

— Ще й яка. Голлємс, як здогадую ся, сидить вже під ключем і дістав вже заплату за то, що вам сего дня по полудни наробив.

— Хиба ви знаєте що о тім?... Ну, наробили ж ви менї саламахи! То ви через цїлий час слїдили за мною?

— Мушу вам признати, що добре здогадуєте ся. Я припускав, що ви зараз щезнете, скоро Голлємса зловлять, та й знав, що ви отсе — Ювіт вдарив ся при тім по кишени на гру-

[1]) Замкнуть.

Німеччини, то може бути лиш оправданим і пожиточним показати цілому сьвітови, що обі великі держави в серци Европи стоять вірно при собі. Они досить сильні, щоби замочи на кожду ворожу коаліцию. Німецко-австрийский союз єсть після сьвідоцтва кн. Бісмарка „виразом обопільних інтересів". Що сей погляд оправданий, учить досьвід, бо союзови вже більше як чверть столітя і він устояв ся мимо всіх напастий і всего юдженя. Чого вже не говорено! Розпущено навіть безглузду байку, що на Угорщині має бути установлена секундоґенітура Гогенцоллєрнів. Все то показало ся без успіху а союз обох середноевропейских монархій позістав кріпкою точкою серед зміни з'явищ і оправдав свою силу найліпше переговорами в справі мароканьскій".

„Voss. Ztg." обговорює відтак телеґраму цісаря Вільгельма до ґр. Ґолуховского і поступованє Італії в справі мароканьскій та — як каже — „туманувату" ноту російского міністра справ заграничних ґр. Лямсдорфа і каже дальше: Одна справа спорна залагоджена, нові можуть виринути, можуть настати нові задачі межинародної політики. Длятого то не байдужно, що володітелі Німеччини і Австро-Угорщини задокументують публично своєю торжественною стрічею щирість відносин межи своїми державами. „Союз Німеччини з Австро-Угорщиною — кінчить згадана ґазета — єсть заразом і найважнійшою обезпекою для европейскої рівноваги". — Не вжеж тридержавний союз стратив би вже своє значінє для тої обезпеки?

Відкритє Думи державної.

Доси ще нема докладних вістий, як минув вчерашний новий день для Росиї і єго народів, длятого замість опису подаємо лиш поодинокі депеші, які доси наспіли з Петербурга:

Петербург. Нині красна погода. Спокою нігде не нарушено. Вже о 6 год. відозвали ся дзвони у всіх церквах, а о 10 год. відправило ся торжественне богослуженє. Рух на улицях дуже обмежений; войско розставлене у великім числі на улицях здержує наплив робочих з передмість.

Петербург. Від вчера (середи) призначено до служби перед палатою Думи компанію войска. Як доносить „Наша Жизнь", президент Думи має право в данім случаю ужити тої компанії до заведеня спокою в палаті Думи. Полки преображеньский і новочеркаский стоять змобілізовані в касарнях.

Петербург. Цар з царицею прибули яхтом до Петербурга. Царска пара з пристані, де яхт причалив, пішла пішки до Зимного Двірця. Цілу охрестність обсаджено войском. Звичайний рух по части здержано. Перед Зимним Двірцем уставлено кілька полків кінної ґвардиї. О 12 год. в полуднє білу салю Юрия заповнили сенатори, ґенералиция, високі достойники двірскі, тіло дипльоматичне, члени Ради державної, а наконець і посли до Думи державної в ноші зі всіх сторін держави і всіх станів. На кілька мінут перед 2 год. заграла музика російский імн і явив ся цар з царицею, за ними цісарева вдовиця і вел. князі. Цар приступив до вівтаря уставленого серед салі, поцілував хрест, а відтак митрополити: петербургский, московский і київский при участи хору відправили богослуженє. По богослуженю цар відчитав коротку бесіду, в котрій пожелав трудам Ради успіхів. Коли цар скінчив, відозвали ся грімкі оклики „Гурра!" Відтак при звуках російского імну, котрий грала войскова музика, цар з царицями і вел. князями вийшли із салі, а члени Думи поїхали повозами до тавридскої палати.

Петербург. Цілу дорогу від Зимного Двірця аж до палати Думи заповнила публика, котра уставилась по обох боках улиці: Повози, котрими їхали посли, витано грімкими окликами „Гурра!" Посли їхали з відкритими головами. Перед відкритєм Думи відбуло ся богослуженє, котре відправив петербургский митрополит.

Петербург. Цар виголосив до зібраних в Зимнім Двірци членів Ради державної і послів до Думи слідуючу промову:

„Повірена мені Провидінєм Божим печаливість о добро вітчини спонукала мене покликати вибраних народу до участи в законодатних трудах. З кріпкою вірою в сьвітлу будучність Росиї витаю вас, найліпших мужів, яких велів я вибрати своїм улюбленим підданим. Тяжка і многозложна жде вас робота. Думаю, що любов буде вас одушевляти і сполучить вас; я же утворену мною інституцию буду берегти непохитно в глубокім переконаню, що ужиєте всіх сил в жертволюбивій службі для добра вітчини, в цїли вияснення потреб близького мому серцю селяньства, просьвіченя народу і розвитку єго добробиту — памятаючи, що для величини і блага держави конечна не лиш свобода, але також і порядок опертий на законній основі. Нехай же сповнять ся мої горячі бажаня, щоби я нарід мій побачив щасливим і мому синови передав в спадщині кріпку, добре впорядковану і просьвічену державу. Нехай Бог благословить труди, які ждуть мене спільно з Радою державною і Думою, та нехай день сей означає відмолодженє Росиї під взглядом моральним і відродженє її найліпших сил. Приступайте панове до праці, до котрої я вас покликав і оправдайте достойно довірє царя і народу. Нехай Бог допоможе мені і вам!"

Перше засіданє Думи державної.

Петербург. Нова Дума представляє ся дуже займаво. Переважають селяни то в звичайних, то в народних строях. Селян окружають инші посли, котрі витають їх сердечно. Селяни в розмовах приватних жадають майже одноголосно амнестиї. Заграничні дипльомати і високі достойники мішають ся до розмови послів і проходжають ся по величавих коритарях.

По скінченю торжественного богослуженя увійшли всі у великім порядку до білозолотої салі засідань і заняли місця відповідно до партий. Напроти президиї знаходить ся 6 льож, в котрих сидять пані, дипльомати і дневникарі. Помежи дипльоматами був також член австро-угорскої амбасади кн. Фірштенберґ з персоналом амбасади.

Петербург. Вчерашне перше засіданє Думи відкрив секретар державний Фріш промовою, в котрій зазначив, що вибрані представителі народу, котрих повитати честь єму припала, одержують силою основних законів о утвореню Думи повну можність працювати над заведенєм законних відносин і непохитної законности. Посли суть в тім щасливім положеню, що мають працювати при повній явности і з повною свободою слова. Кожде їх слово рознесе праса по краю, котрий з пильною увагою слідить діяльність послів. Бажаючи щасливого поступу праць, заявив секретар

дех — заберете з собою. Розумів ся, що ви то мусїли сховати, бо недовірчивий Голлємс був би казав вас зревідувати.

— Він так і зробив. Двох драбів перешукало одного вечера мої кишені та ще й до моєї комнати були ревізори. Але я того сподівав ся. Голлємс то захланний чортище. Коли кого зловить в свої руки, то не дасть єму й половини зарібку, а коли тому спротивити ся, то він вколе [2]). Отже я не хотів єму того дати. Але то мені мабуть вже не придасть ся до нічого, коли я вас спитаю, як ви викрили нашу спілку.

— Ні, то вам не придасть ся до нічого — відповів Ювіт.

Ми могли аж на другий день назад вертати, бо в ночи не відходив ніякий поїзд і переночували на замку. Пан Валентин слухав з великим зацікавленєм оповіданя про Ірляндця а Ювіт так говорив дальше:

— Оповіданє Ліміго видавало ся досить неймовірне, але мені все-таки впало то в очи, що всї єго пригоди вказували на одну і тоту саму дорогу. Якісь люди, як здавало ся, напосїли ся бути на него, щоби щось дістати, що, як їм здавало ся, знаходило ся в єго посїданю. Коли він розповідав про торбу, то мені пригадало ся зараз, що Вількса були арештували а відтак випустили на волю. Що найменше було так якось дивно зійшло ся разом, що то стало ся на двірци, через котрий вкрадені дорогоцінности мусїли переходити, коли взагалі мали дістати ся до Льондону. А відтак було то якраз в день по вломі. Коли же ще Лімі пізнав фотоґрафію Вількса, то я вже був певний свого. Він мав очевидно вкрадені річи з собою; розмова бідного, невинного чоловічиска з Голлємсом була доказом на то, а ще більше тота сума, яку єму виплатили яко „звичайну дратву". Сто шілінґів то звичайна заплата, яку дають льондонські злодії за перенесенє крадених річий. Голлємс мав очевидно Ліміго за Вільксового спільника, бо він уживав звичайних фахових слів „золото на папері" та „звичайна дратва". Зібравши все разом, було би то на всякий случай дивно виглядало, як би тота історія не стояла в ніякій звязи з Квайнтоновими дорогоцінностями, коли під ту пору не було ніякого иньшого вломy.

Але межи всіма дорогоцінностями був рубін одинокий камінь, що мав незвичайно велику вартість, отже було ясно як на долони, що Голлємс лиш ізза того рубіна допускав ся всїх тих нападів. Що Лімі не мав з тим ніякого діла, се виходило з єго оповіданя. Отже можна було лиш Вількса брати в рахубу. Він очевидно не хотів ділити ся добичею і скористав з нагоди, щоби кинути підозрінє на Ліміго. Найзухвалїйше діло Голлємса була тота історія на двірци, де він удав лікаря, що прибіг ратувати. Сварка Голлємса з Вількском і втеча сего послідного укріпили мене в моїм здогаді. Отже я знав вже, що робити. Скоро би Голлємса замкнули, то Вількс був би старав ся взяти собі рубін. Я дав єму гроші і спустив ся вже на него, щоби він нам показав дорогу до своєї криївки. Він так і зробив а що дальше, то вже знаєте.

— Мусїв, видко, піти просто з мого дому на кладовище, щоби там сховати рубін — сказав пан Валентин.

— Лиш дуже проворний злодій міг сам один вломити ся — відозвав ся Ювіт. — Я здогадую ся, що крім дорогоцінностий мусїли бути в торбі ще й єго знаряди і то якісь малі а знамениті.

Так і дійстно було. Вернувши до міста, ми довідали ся, що поліция знайшла в домі ч. 8 при улици Золотій торбу з ненарушеним змістом — зі всіма дорогоцінностями і знарядами та ще й иньшими краденими річами. Голлємс і Вількс дістали на велику радість Ліміго по кілька літ криміналу а сам Лімі єсть все ще в Льондоні. Він єсть дверником в однім із найперших готелів. Сто шілінґів не заробляє вже собі ношенєм пакунків, а що тим часом пізнав Льондон дуже докладно, то й не сподіває ся вже того.

(Дальше буде).

[2]) „Вколоти — зрадити свого товариша.

державний, що відкриває Думу, а відтак завізвав послів до підписаня відчитаної формули присяги і до вибору президента.

На внесенє секретаря державного вибрано президентом професора московского університету Муромцева. Вибір той повитано грімкими оплесками. Президент серед нових оплесків вступає на президияльну трибуну.

Пос. Петрункевич просить о голос. Президент взиває єго, щоби вступив на трибуну. (Оплески). Пос. Петрункевич каже, що есть обовязком чести і достоїнства, щоби перше вільне слово було присьвячене тим, що за свободу вітчини жертвували власну свободу. (Грімкі оплески). Всї вязниці переповнені. Тисячі рук витягають ся до Думи, благаючи о свободу. Єсть повинностию Думи зробити все, щоби свобода, так дорого Росиєю окуплена, не поглотила більше жертв. (Грімкі оплески). Жадаємо мира і згоди. Хоч тота справа буде обговорювати ся при дискусиї адресовій, то однак неможлива річ здушити в собі голосний крик серця, котре домагає ся, щоби о сїй справі вже тепер раджено. Вільна Росия жадає увільненя арештованих! (Грімкі оплески).

Президент Муромцев подякував зібраним за оказане єму вибором довіре і зазначив, що праці Думи будуть відбувати ся на основі пошанованя прероґатив конституцийного монарха і на основі повного відновленя правительства. — На тім засїданє закрито. Позаяк президент мусить представити ся цареви, то слїдуюче засїданє відбуде ся аж в суботу.

Новинки.

Львів, дня 11-го мая 1906.

— **Порука за пакунки,** зложені в гардеробах на двірцях австрийскої державної зелїзниці. На підставі ествуючих реґуляміновых приписів відкидали до тепер австрийскі державні зелїзниці всяку поруку за пакунки, складані подорожними в гардеробах на зелїзничих двірцях. З тої причини, в случаях знищеня або ушкодженя тих пакунків, могли подорожні звертати ся в претенсиями лиш до служби, призначеної зелїзничою управою до обслуги по ґардеробах. Ті приписи становили в послїдних часї предмет горячих нападів зі сторони подорожуючої публики, при тім висловлювано нераз зі сторони публики бажане, щоби управа зелїзниці перейняла на себе поруку за ті пакунки. З того взгляду повзяло міністерство зелїзниць, застерігаючи собі загальну реґуляцию тої справи на пізнійше, тимчасову ухвалу, що від 1 липня 1906 р. за страчені або знищені пакунки, зложені на зелїзничих двірцях, буде платити управа зелїзниць відшкодоване до 100 К.

— **Кандидати дяківского стану,** котрі хочуть бути принятими до дяківскої бурси імени Впреосьвящ. Митрополита Шептицкого у Львові, мають явити ся в канцеляриї уряду парох. сьв. Юрия у Львові в середу дня 16 с. м. о год. 4-ій по полудни. Условини принятя: укінчений 18 рік житя, сьвідоцтво крещеня, шкільне, убожества, моральности, чистий голос і музикальний слух. Право принятя до бурси прислугує лише тим, що належать до львівскої архієпархії.

— **Дрібні вісти.** Складка на цїли руского товариства педаґоґічного у Львові принесла за час від падолиста 1905 до цьвітня 1906 квоту 6363 корон. — Львівский маґістрат оповіщує конкурс на десять безплатних місць науки плаваня в войсковій плавальни у Львові. Наука буде тревати від 25 мая до 30 вересня. Поданя треба вносити до 15 мая.

— **Замкнене лїсової школи у Львові.** Передвчера минув послїдний день вписів до лїсової школи. Із слухачів не вписав ся нї один. Всї они відобрали свої документи з канцеляриї заведеня і заявили згідно, що в теперішних условинах до школи не вернуть.

— **Пригода з оружием.** Передвчера в полудне візвано стацию ратункову на Личаківску рогачку до акцизового стражника Стефана Даровского, котрого случайно пострілив з револьвера другий стражник в черево. По заосмотреню рани, котра на щасте не есть грізна, відвезено Даровского до загального шпиталя.

— **Арештоване мантїя.** Оногди вечером арештовано в Кракові Ів. Винклера, предсїдателя „Першого товариства взаїмного кредиту" в Радомі під закидом сфальшованя векслів на суму 20.000 рублїв з підписами гр. Жигм. Вельопольского з Острівця і его жени. Винклер переслав фальшиві векслї з дуже добре підробленим листом адвокатови з порученем, аби векслї зесконтував в иншім товаристві і переслав гроші гр. Вельопольскому на руки портиера „Готелю Дрезденьского" в Кракові. Однако зараз по зесконтованю векслїв, гр. Вельопольский явив ся несподївано в справах виборчих в Радомі і тут повідомив его адвокат о всїм. Тимчасом Винклер зараз по висланю векслїв виїхав до Відня, а відтак до Кракова, де в „Готели Дрезденьскім" зголосив ся у портиера яко гр. Жигм. Вельопольский і тут повідомлена вже о всїм поліция арештувала его. Винклер пробовав викрутити ся однако вкінци признав ся, оправдуючи ся, що до обманьства довели его довги.

— **Дивна пара суджених.** Оногди, коли до Кракова прийшов поспішний поїзд зі Львова, замітила зелїзнича служба в вагонї I. кляси заплакану молоду дївчину, одїту в руский народний одяг. З дївчиною їхав мужчина середного віку, видко з заможнїйших кругів. Товариш дївчини, властитель більшої посїдости, на запитане комісаря поліциї пояснив, що дївчина то его суджена, з котрою вибрав ся в подорож до Відня, Швайцариї і Італії і що вінчане відбуде ся десь в дорозї. Дївчина, іменем Татяна, оповіла, що виравді виїхала добровільно з села, але тепер волїє вернути до родичів коло Мостиск. Супротив того комісар поліциї зарядив відосланє дївчини до дому родичів, додаючи її для опіки одного з зелїзничої служби, а „суджений" відтак сам поїхав дальше до Відня.

Телеґрами.

Будапешт 11 мая. Кн. Гогенльоге відбув двогодинну нараду з президентом кабінету д-ром Векерле. Ухвалено, що спільні Делеґациї, котрі мають залагодити буджет на слїдуючий рік, зберуть ся в перших днях червня. Також і депутация квотова збере ся в перших днях червня. Відтак кн. Гогенльоге зложив візиту міністрови справ внутрішних гр. Андрашому, а опісля відбув ся у дра Векерле обід в честь кн. Гогенльоге, на котрий прибули всї міністри з виїмкою недужого Кошута. Відтак відїхав кн. Гогенльоге назад до Відня.

Петербург 11 мая. Цар надав Коковцеву в признаню его заслуг около затягненя нової позички ордер Александра Невского з брилянтами.

Петербург 11 мая. (П. А.) Многі міста на провінциї були вчера удекоровані. Всюди відбували ся богослуженя. Серед населеня панував радістний настрій. Школи, склепи і доми банкові були вчера позамикані.

Інсбрук 11 мая. В Лянґенталь осуг сніговий засипав робітників занятих при будові якогось дому. Вислано звідси відділ ратунковий.

Льондон 11 мая. „Standard" доносить з Атин: Анґлїйска ескадра під командою кн. Людвика Батенберґа відлучила з Піренея до Фалерон в цїли скріпленя ескадри Середземного моря

Константинополь 11 мая. Росийский амбасадор Зіновєв підпер вчера по полудни в Порті протест Анґлїї в справі єгипетскій і радив погодити ся борзо.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·47	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (в Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8·55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).